

Sygn. akt XI W 3386/17

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 listopada 2018 roku

Sąd Rejonowy dla Warszawy - Śródmieścia w Warszawie XI Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSR Łukasz Biliński

Protokolant: Karolina Kowalczyk

przy udziale oskarżyciela publicznego: M. K., A. W.

po rozpoznaniu na rozprawie w dniach: 28 sierpnia 2018 roku, 6 września 2018 roku, 30 października 2018 roku w W.

sprawy **M. F. (1)**

urodzonego (...) w N.

oskarżonego o to, że:

w dniu 20.07.2016 r. przesłał poprzez nadanie w Urzędzie Pocztownym (...), mieszczącym się przy ul. (...) W W. w jednej przesyłce pocztowej o numerze: (...)P. do odbiorcy w N. towar akcyzowy pochodzenia niewspólnotowego w postaci 100 paczek (2000 sztuk) papierosów różnych marek bez polskich znaków akcyzy, stanowiący przedmiot czynu zabronionego określonego w art. 63 § 2 i 7 kks w zb. z art. 86 § 1 i 4 kks w zb. z art. 54 § 1 i 3 kkw w zw. z art. 7 § 1 kks, gdzie należności z tytułu podatku akcyzowego wynoszą 1665,00 zł, cła wynoszą 91,00 zł (VAT – 440,00 zł),

tj. o wykroczenie z art. 65 § 1 i 4 kks w zb. z art. 91 § 1 i 4 kks w zw. z art. 7 § 1 kks

I. oskarżonego **M. F. (1)** uniewinnia od popełnienia zarzucanego mu czynu;

II. na podstawie art. 43a kks w zw. z art. 49 § 1 i 3 kks w zw. z art. 29 pkt 1 kks i art. 31 § 6 kks orzeka przepadek na rzecz Skarbu Państwa dowodów rzeczowych w postaci 100 paczek papierosów wymienionych w wykazie dowodów rzeczowych nr 1 pod poz. 1-2 (k. 10) i zarządza ich zniszczenie;

III. na podstawie art. 113 § 1 kks w zw. 632 pkt 2 kpk określa, że koszty postępowania ponosi Skarb Państwa.

XI W 3386/17

UZASADNIENIE

M. F. (1) został oskarżony o to, że w dniu 20.07.2016 r. przesłał poprzez nadanie w urzędzie pocztowym, mieszczącym się przy ul. (...) w W. w jednej przesyłce pocztowej o numerze: (...)P. do odbiorcy w N. towar akcyzowy pochodzenia niewspólnotowego w postaci 100 paczek (2000 sztuk) papierosów różnych marek bez polskich znaków akcyzy, stanowiący przedmiot czynu zabronionego określonego w art. 63 § 2 i 7 kks w zb. z art. 86 § 1 i 4 kks w zb. z art. 7 § 1 kks, gdzie należności z tytułu podatku akcyzowego wynoszą 1665,00 zł, cła wynoszą 91,00 zł (VAT – 440,00 zł), tj. o wykroczenie z art. 65 § 1 i 4 kks w zb. z art. 91 § 1 i 4 kks w zw. z art. 7 § 1 kks.

Na podstawie całokształtu materiału dowodowego ujawnionego w toku rozprawy głównej Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 22 lipca 2016 roku funkcjonariusz Oddziału Celnego I Pocztownego w W. i pracownik Poczty Polskiej, rewidując paczkę pocztową nr (...) P. ujawnili czyn polegający na przesłaniu w ww. paczce pocztowej 20 paczek po 20 sztuk

(400 sztuk) papierosów marki (...) oraz 80 paczek po 20 sztuk (1600 sztuk) papierosów marki (...), tj. łącznie 100 paczek (2000 sztuk) pochodzących ze S. papierosów bez polskich znaków akcyzy. Na nalepce adresowej jako nadawca przesyłki wskazany był M. F. (1), adres: (...) Hotel (...) (...), (...)-(...) W., a jako odbiorca M. F. (1), adres: (...) L. B. (...) H.. (...) (...) W.. Papierosy zabezpieczono i zaplombowano.

(notatka urzędowa – k. 1-1v., nalepka adresowa – k. 2, protokół otwarcia przesyłki – k. 3, protokół zatrzymania rzeczy wraz ze spisem i opisem – k. 4-6, protokół oględzin rzeczy – k. 7-8, wydruk fotografii – k. 13)

W związku z ujawnionym czynem zabronionym nieopłacone należności z tytułu podatku akcyzowego wyniosły 1665,00 zł, z tytułu cła - 91,00 zł, a z tytułu podatku VAT – 440,00 zł.

(wydruk obliczeń – k. 9, protokół oceny i taryfikacji – k. 20-20v.)

Ustalono, że ww. przesyłka pocztowa została nadana w Urzędzie Pocztowym przy Placu (...) w W. w dniu 20 lipca 2016 roku.

Tego dnia nie odnotowano żadnych czynności Straży Miejskiej z osobą M. F. (2), osoba taka nie figuruje także w bazach SIS i KRK.

(wydruk śledzenia przesyłek pocztowych – k. 21, pismo Straży Miejskiej – k. 44, pismo Służby Celnej – k. 67, informacja z KRK – k. 173)

Osoba posługująca się danymi M. F. (1) zameldowała się w (...) Hostel w W. w dniu 19 lipca 2016 roku na jedną dobę. Pobyt opłacono kartą płatniczą. W karcie meldunkowej określono narodowość M. F. (1) jako niemiecką, podano numer paszportu i adres zamieszkania w B.. Jako numer telefonu wskazano numer o szwajcarskim numerze kierunkowym.

(wydruk korespondencji mailowej – k. 46-49, 51-52)

(...) dotyczących osoby M. F. (1) nie posiadają Ambasada (...) w W. i Konsulat Generalny (...) w K.. Ustalono jedynie, że pod podanym w karcie meldunkowej adresem w B. nie jest zameldowana osoba o danych M. F. (1), a podany numer dokumentu tożsamości nie odpowiada żadnemu dokumentowi wydanemu przez miasto B..

Pod adresem wskazanym jako adresat przesyłki, tj. (...) L. B. (...) H.. (...) (...) W. znajduje się serwis dostawczy L. B., który oferuje obywatelom S. możliwość zlecenia dostaw na adres n.. Klientem firmy okazała się być osoba, która podała dane M. F. (1) zamieszkałego w B. (B.) w S..

(pismo Ambasady (...) – k. 70, pismo Konsulatu Generalnego (...) – k. 88, pismo Izby Celnej we W. z załącznikami – k. 77-78)

W wyniku wystosowania przez organy celne wniosku o współpracę, szwajcarska administracja celna mając na uwadze okoliczność, że uszczuplenie na łączną kwotę 2196 zł stanowi równowartość 544 CHF, na podstawie art. 3 umowy o współpracy między Wspólnotą Europejską i jej państwami członkowskimi a Konfederacją Szwajcarską w sprawie przeciwdziałania nadużyciom finansowym i wszelkim innym nielegalnym działaniom naruszających ich interesy finansowe (Dz. Urz. UE L 46/8) skorzystała z możliwości doręczenia podejrzanemu zawiadomienia o wszczęciu postępowania karnego, jak również skierowanych do niego pytań. Współpraca z podejrzanym opiera się w tym przypadku na dobrowolności. Ustalono, że M. F. (1), urodzony dnia (...) zamieszkuje pod adresem (...) B., die R. 157.

(pismo Izby Celnej we W. – k. 106-106v.)

Powyższy stan faktyczny ustalono na podstawie przywołanych dowodów w postaci dokumentów, które w ocenie Sądu nie budziły wątpliwości co do swojej autentyczności i wiarygodności, nie wzbudziły też zastrzeżeń stron postępowania. Są to w większości dokumenty urzędowe, sporządzone przez kompetentne do tego organy, w zakresie ich działania.

Przedmiotowe dokumenty stwierdzają okoliczności ujawnione przez właściwe organy. Stąd Sąd uznał je za podstawę ustaleń faktycznych.

W toku postępowania nie przesłuchano oskarżonego M. F. (1). W drodze doręczenia zastępczego uznano za doręczone przetłumaczone na język n. zawiadomienie o terminie rozprawy wraz z pouczeniem oraz odpisem aktu oskarżenia. W ocenie Sądu wobec zaistnienia wątpliwości co do winy sprawcy i okoliczności popełnienia czynu zabronionego, w sprawie nie doszło do realizacji przesłanek warunkujących prowadzenie wobec oskarżonego postępowania w stosunku do nieobecnych (art. 173 § 2 pkt 1 kks).

Sąd zważył, co następuje.

Zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie pozwolił na ustalenie winy i sprawstwa oskarżonego w zakresie stawianego mu zarzutu.

W toku postępowania ustalono, że w dniu 20 lipca 2016 roku w Urzędzie pocztowym przy Placu (...) w W. została nadana paczka pocztowa o nr (...) P. przez osobę, która podała jako nadawcę przesyłki dane: M. F. (1), adres: (...) Hotel (...) (...), (...)-(...) W., natomiast jako odbiorcę dane: M. F. (1), adres: (...) L. B. (...) H.. (...) (...) W.. Paczka ta zawierała 100 paczek papierosów marek (...) i (...) bez polskich znaków akcyzy. W związku z ujawnionym czynem zabronionym nieopłacone należności z tytułu podatku akcyzowego wyniosły 1665,00 zł, z tytułu cła - 91,00 zł, a z tytułu podatku VAT – 440,00 zł.

Zgodnie z art. 65 § 1 kks kto nabywa, przechowuje, przewozi, przesyła lub przenosi wyroby akcyzowe stanowiące przedmiot czynu zabronionego określonego w art. 63, art. 64 lub art. 73 lub pomaga w ich zbyciu albo te wyroby akcyzowe przyjmuje lub pomaga w ich ukryciu, podlega karze grzywny do 720 stawek dziennych albo karze pozbawienia wolności do lat 3, albo obu tym karom łącznie. Zgodnie z § 4, jeżeli kwota podatku narażonego na uszczuplenie nie przekracza ustawowego progu, sprawca czynu zabronionego określonego w § 1 lub 2 podlega karze grzywny za wykroczenie skarbowe. Z kolei stosownie do art. 91 § 1 i 4 kks kto nabywa, przechowuje, przewozi, przesyła lub przenosi towar stanowiący przedmiot czynu zabronionego określonego w art. 86-90 § 1, lub pomaga w jego zbyciu albo ten towar przyjmuje lub pomaga w jego ukryciu, jeżeli kwota należności celnej lub wartość towaru w obrocie z zagranicą, co do którego istnieje reglamentacja pozataryfowa, nie przekracza ustawowego progu, podlega karze grzywny za wykroczenie skarbowe.

Ujawnione papierosy bez polskich znaków akcyzy stanowiły przedmiot czynów zabronionych określonych w art. 63 § 2 i 7 kks, art. 86 § 1 i 4 kks i art. 54 § 1 i 3 kks w zw. z art. 7 § 1 kks. Z protokołu oględzin przesyłki pocztowej (k. 7v.) wynika bowiem, że na opakowaniach papierosów bez polskich znaków akcyzy jako kraj ich pochodzenia wskazana była Szwajcaria. Przedmiotowe wyroby tytoniowe musiały zostać zatem wprowadzone na wspólnotowy obszar celny bez dopełnienia obowiązku celnego, ciężącego na osobie, która przywozi z zagranicy lub wywozi za granicę towar bez jego przedstawienia organowi celnemu lub zgłoszenia celnego, przez co sprawca naraża należność celną na uszczuplenie, oraz bez ich uprzedniego oznaczenia znakami akcyzy. W konsekwencji doszło również do uchylenia się od opodatkowania z tytułu podatku VAT. Przy czym wyliczone należności z tytułu podatku akcyzowego, cła i z tytułu podatku VAT uzasadniają przyjecie, że nie doszło do przekroczenia ustawowego progu.

Mając na uwadze powyższe, należy uznać, że osoba, która nadała paczkę o nr (...)P. w urzędzie pocztowym przy Placu (...) w dniu 20 lipca 2016 roku zrealizowała swoim działaniem znamiona przedmiotowe wykroczenia skarbowego kwalifikowanego z art. 65 § 1 i 4 kks w zw. z art. 91 § 1 i 4 kks w zw. z art. 7 § 1 kks. W ocenie Sądu zgromadzony materiał dowodowy nie potwierdził jednak w sposób dostateczny, że osobą tą był oskarżony M. F. (1).

Wskazać należy, że okoliczność, że sprawca posłużył się imieniem i nazwiskiem M. F. (1) nie wystarczy dla stwierdzenia, że to oskarżony dopuścił się zarzucanego mu wykroczenia skarbowego. Wszystkie czynności przeprowadzone w toku postępowania nie pozwoliły na rozwianie wątpliwości dotyczących tożsamości sprawcy czynu. Jedynymi dowodami, na podstawie których można wnioskować, że sprawcą może być właśnie oskarżony, są nalepka

adresowa i zawarte w niej dane oraz okoliczność, że osoba podająca dane osobowe M. F. (1) w dniu poprzedzającym dzień nadania przesyłki zamieszkiwała w (...) Hostel.

W ocenie Sądu ustalenie, że osoba posługująca się danymi M. F. (1) zameldowała się w (...) Hostel w dniu 19 lipca 2016 roku i okoliczność, że adres ww. hotelu został wpisany jako adres nadawcy w nalepce adresowej, nie wskazuje kategorycznie iż był to oskarżony. Należy zauważyć, że w karcie meldunkowej sporządzonej w (...) Hostel podano także numer paszportu i adres zamieszkania w B., które nie zostały przypisane do oskarżonego. Jak bowiem wynika z informacji Ambasady (...) w W. i Konsulatu Generalnego (...) w K. pod podanym w karcie meldunkowej adresem w B. nie jest zameldowana osoba o danych M. F. (1), a podany numer dokumentu tożsamości nie odpowiada żadnemu dokumentowi wydanemu przez miasto B.. Zweryfikowanie prawdziwości danych podanych przez osobę posługującą się imieniem i nazwiskiem M. F. (1) okazało się niemożliwe.

W toku postępowania ustalono też, że pod adresem wskazanym jako adresat przesyłki tj. (...) L. B. (...) H.. (...) (...) W., znajduje się serwis dostawczy L. B., który oferuje obywatelom S. możliwość zlecenia dostaw na adres n.. Klientem tej firmy okazała się być osoba, która podała dane M. F. (1) zamieszkałego w B. (B.) w S..

Nie udało się jednak przesłuchać oskarżonego, a wniosek o współpracę ze strona szwajcarską nie pozwolił na uzyskanie danych dotyczących oskarżonego, które pozwoliłyby na zweryfikowanie, czy odpowiadają one danym osoby, która nadała paczkę o nr (...)P. w dniu 20 lipca 2016 roku. Wobec niedostatecznych ustaleń nie wykluczono zatem możliwości, że zupełnie inna osoba, posługując się danymi osobowymi oskarżonego, nadała przesyłkę z zawartością ujawnionych towarów akcyzowych. Nadto wskazać trzeba, że w sprawie zostały wyczerpane wszelkie możliwości dowodowe zmierzające do weryfikacji tych danych, włącznie z wyczerpaniem środków uzyskania tych informacji w drodze pomocy międzynarodowej. Jak wynika bowiem z pisma Izby Celnej we W. (k. 106-106v.) brak jest środków, które pozwoliłyby na doprowadzenie do odebrania wyjaśnień od oskarżonego przez stronę szwajcarską wbrew jego woli.

Sąd nie mógł w tej sytuacji wystąpić o przymusowe doprowadzenie oskarżonego czy odebranie od niego wyjaśnień. Mając na uwadze treść art. 113 § 3 kks wykluczone było także zarządzenie poszukiwań oskarżonego poprzez wystawienie listu gończego. W postępowaniu w sprawach o wykroczenia skarbowe wyłączenia przepisów Kodeksu postępowania karnego określone w art. 113 § 3 kks obejmują bowiem dwie grupy przepisów. Pierwszą grupę, określoną w art. 113 § 3 pkt 1 kks, w której wskazano przepisy Kodeksu postępowania karnego dotyczące środków zapobiegawczych (art. 249–277 kpk), poszukiwania oskarżonego (art. 278 kpk) oraz listu gończego (art. 279–280 kpk) oraz drugą, określoną w art. 113 § 3 pkt 2 kks, obejmującą przepisy Kodeksu postępowania karnego dotyczące przekazania sprawy do właściwego sądu z wnioskiem o ukaranie, jeżeli czyn sprawcy stanowi tylko wykroczenie (art. 18 § 1 kpk), oraz rozpoznania sprawy w takim wypadku przez sąd w tym samym składzie (art. 400 kpk), a także przepisy regulujące postępowanie w sprawach karnych ze stosunków międzynarodowych (art. 589a–589f, 590–607zc, 611g–611s oraz 615 kpk), które znajdują zastosowanie jedynie w sprawach o przestępstwa skarbowe. Sąd nie dysponował zatem żadnymi środkami aby oskarżonego sprowadzić na rozprawę i odebrać wyjaśnienia. W sprawie brak jest też innych możliwości dowodowych, aby przynajmniej podjąć próbę zweryfikowania tego kto faktycznie powoływał się na dane oskarżonego w hostelu i czy był to sam oskarżony.

W tej sytuacji w sprawie stwierdzić należało brak danych dostatecznie potwierdzających winę i sprawstwo oskarżonego, tj. negatywną przesłankę procesową z art. 17 § 1 pkt 1 kpk, która na zasadzie art. 113 § 1 kks ma zastosowanie także w sprawach karnoskarbowych. W konsekwencji na podstawie art. 113 § 1 kks w zw. z art. 414 § 1 kpk Sąd zobligowany był do uniewinnienia oskarżonego od popełnienia zarzucanego mu wykroczenia skarbowego. W razie bowiem stwierdzenia po rozpoczęciu przewodu sądowego okoliczności wyłączającej ściganie lub danych przemawiających za warunkowym umorzeniem postępowania, sąd wyrokiem umarza postępowanie albo umarza je warunkowo; jednakże w razie stwierdzenia okoliczności wymienionych w art. 17 § 1 pkt 1 i 2 sąd wydaje wyrok uniewinniający, chyba że sprawca w chwili czynu był niepoczytalny.

Na podstawie art. 43a kks w zw. z art. 49 § 1 i 3 kks w zw. z art. 29 pkt 1 kks i art. 31 § 6 kks orzeczono przepadek na rzecz Skarbu Państwa dowodów rzeczowych w postaci 100 paczek papierosów wymienionych w wykazie dowodów rzeczowych nr 1 pod poz. 1-2 (k.10).

Przechodząc do uzasadnienia przyjętej w wyroku podstawy orzeczenia przepadku, wskazać należy, że zgodnie z art. 43a kks jeżeli zebrane dowody wskazują, że w razie skazania zostałyby orzeczony przepadek, sąd może go orzec także w przypadku śmierci sprawcy, umorzenia postępowania z powodu niewykrycia sprawcy, a także w przypadku zawieszenia postępowania w sprawie, w której nie można ująć oskarżonego albo oskarżony nie może brać udziału w postępowaniu z powodu choroby psychicznej lub innej ciężkiej choroby. W ocenie Sądu należało przyjąć, że na gruncie niniejszej sprawy doszło do spełnienia przesłanki, zgodnie z którą sąd może orzec przepadek w przypadku umorzenia postępowania z powodu niewykrycia sprawcy. Jak wskazano we wcześniejszej części uzasadnienia, na obecnym etapie postępowania sąd był zobligowany do wydania wyroku uniewinniającego z uwagi na treść art. 113 § 1 kks w zw. z art. 414 § 1 kpk. Występująca w sprawie negatywna przesłanka z art. 17 § 1 pkt 1 kpk odpowiada jednak przypadkowi umorzenia postępowania z powodu niewykrycia sprawcy. Uniewinnienie oskarżonego od popełnienia zarzucanego mu czynu było jedynym możliwym rozstrzygnięciem na tym etapie postępowania ze względu na nakaz wynikający z art. 414 kk in fine, zgodnie z którym w razie stwierdzenia okoliczności wymienionych w art. 17 § 1 pkt 1 i 2 sąd wydaje wyrok uniewinniający, chyba że sprawca w chwili czynu był niepoczytalny.

Należy wskazać, że na gruncie obecnie obowiązujących przepisów niemożliwe było zastosowanie innej podstawy orzeczenia przepadku. Przypomnieć trzeba, że w niniejszej sprawie chodzi o podstawę orzeczenia przepadku papierosów bez polskich znaków akcyzy w przypadku uniewinnienia sprawcy z powodu braku dostatecznych danych potwierdzających jego winę i sprawstwo. Przedmiotowa sytuacja nie została uregulowana w żadnym przepisie części szczególnej Kodeksu karnego skarbowego, a okoliczności niniejszej sprawy nie spełniają także przesłanek wskazanych w art. 43 kks. Jednocześnie w ocenie Sądu brak orzeczenia przepadku przedmiotów pochodzących bezpośrednio z czynu zabronionego w sytuacji, gdy do popełnienia czynu zabronionego niewątpliwie obiektywnie doszło, a oskarżony został uniewinniony od zarzutu jego popełnienia z powodu braku możliwości ustalenia jego sprawstwa, byłoby nie do zaakceptowania. Dlatego też należało dokonać wykładni art. 43a kks przyjętej w wyroku.

Decydując się na orzeczenie przepadku w oparciu o regulację art. 43a kks, Sąd miał na uwadze także ratio legis wprowadzenia przedmiotowej regulacji. Powodem wprowadzenia unormowania zawartego w art. 43a kks, który został dodany ustawą nowelizacyjną z 23.03.2017 r., obowiązującą od 27.04.2017 r., była potrzeba wyraźnego wyartykułowania i wyeliminowania rozbieżności wykładniczych, które się pojawiały na tle uregulowań art. 43 § 1 pkt 4 kks w związku z niejednoznacznym rozumieniem tzw. okoliczności wyłączających ukaranie sprawcy czynu zabronionego jako wypadku uzasadniającego orzeczenie przepadku przedmiotów tytułem środka zabezpieczającego. W szczególności spór dotyczył tego, czy chodzi wyłącznie o okoliczności wyłączające ukaranie sprawcy o charakterze materialnoprawnym, czy także o okoliczności wyłączające ukaranie sprawcy o charakterze procesowym, w tym w szczególności takie jak np. śmierć sprawcy. Przyjmuje się, że przepis art. 43a kks rozstrzyga ten spór w sposób jednoznaczny, konkretyzując przypadki, w których możliwe jest orzeczenie przez sąd przepadku, pomimo że ze względów procesowych nie jest możliwe skazanie sprawcy (V. Konarska-Wrzosek, Komentarz do art. 43a kks, w: I. Zgoliński (red.), Kodeks karny skarbowy. Komentarz, LEX nr 10681).

W uzasadnieniu do projektu ustawy z 23.03.2017 r. wskazano m.in., że „w ocenie projektodawcy śmierć oskarżonego nie powinna stanowić przeszkody do orzeczenia przepadku, w tym zwłaszcza korzyści osiągniętych przez niego z przestępstwa. Nie ma żadnego racjonalnego powodu, aby spadkobiercy sprawcy korzystali z owoców jego nielegalnej działalności. Przeciwnie, wprowadzenie jednoznacznej podstawy umożliwiającej przepadek również w takiej sytuacji jest w pełni uzasadnione ze względów sprawiedliwościowych. (...). Taka argumentacja przemawia za umożliwieniem przepadku mienia, jeżeli postępowanie karne zostało umorzone wobec niewykrycia sprawcy. Z natury rzeczy będzie to dotyczyć wyjątkowych sytuacji, w których popełnienie czynu zabronionego zostało ustalone, nie udało się natomiast ustalić jego sprawcy, a ponadto istnieje mienie zagrożone przepadkiem”(Uzasadnienie do projektu ustawy z dnia

23.03.2017 r., s. 24 i 25, za: V. Konarska-Wrzosek, Komentarz do art. 43a kks, w: I. Zgoliński (red.), Kodeks karny skarbowy. Komentarz, LEX nr 10681).

W świetle poczynionych ustaleń faktycznych należało uznać, że papierosy bez polskich znaków akcyzy zabezpieczone w sprawie niniejszej stanowią przedmiot pochodzący bezpośrednio z przestępstwa skarbowego (art. 29 pkt 1 kks). Stosownie natomiast do przywołanego art. 49 § 3 kks w wypadkach określonych w art. 65 § 4 oraz art. 91 § 4 można orzec przepadek przedmiotów określonych w § 1, jeżeli czyn zabroniony został popełniony umyślnie. W ocenie Sądu do popełnienia wykroczenia skarbowego kwalifikowanego z art. 65 § 1 i 4 kks w zw. z art. 91 § 1 i 4 kks w zw. z art. 7 § 1 kks niewątpliwie doszło, a czyn ten został bez wątpienia popełniony umyślnie. Nie ustalono jednak, że jego sprawcą był oskarżony, dlatego nie mogło dojść do wydania wyroku skazującego. Wreszcie, mając na względzie regulację art. 31 § 6 kks zarządzono wykonanie orzeczenia o przepadku wyrobów tytoniowych poprzez ich zniszczenie.

O kosztach postępowania orzeczono zgodnie z treścią art. 113 § 1 kks w zw. z art. 632 pkt 2 kpk, zgodnie z którym jeżeli ustawa nie stanowi inaczej, w razie uniewinnienia oskarżonego lub umorzenia postępowania w sprawach z oskarżenia publicznego koszty procesu, z wyjątkiem należności z tytułu udziału adwokata lub radcy prawnego w charakterze pełnomocnika pokrzywdzonego, oskarżyciela posiłkowego albo innej osoby, ponosi Skarb Państwa.